

PIS

1/90

ME
EN

KA

Ahoj

Už asi i k Tobě dorazila smutná zpráva o tom, že náš kamarád Houla - Stanislav Zárybnický, odešel v prosinci loňského roku dobrovolně z tohoto světa. Zanechal po sobě obrovský kus práce a spoustu pěkných básniček a povídek. Rozhodli jsme se toto číslo Písmenek věnovat jemu a všemu hezkému, co po sobě zanechal.

Ti, kdož nám psali do tohoto čísla, snad prominou - příspěvky jsou připraveny pro čísla příští.

• R 513 •

Dvě světla s černou tlamou
těžko mne ještě zklamou
posvítí v jedné chvíli
na cestu k mému cíli

A až uvidíš vzadu
konecovou rudou zradu
zapomeň moje jméno
- už bylo odvezeno

• NÁZORY •

Mám doma obraz
od Picassa
návštěvy říkají
Kde jsi tohle vzal?
Kdo tuhle zřůda maloval?

Říkám jim na to
nemůžu za to
kamarád mi to
daroval.

• REALITA •

Sny byly zrušeny
dnes duše nepromítá
pro tebe zbyla jen
životní realita.

Mlčení, bručení
není si na co hrát
z práce do práce
— a pak už jenom spát...

• Z CAMPU JMÉNEH UNESTWUR •

Přišlo si ke mně sednout blues
v deštivým lese beze snů
Bažiny jsou jen jednou zhrůz
světýlko neprosvítilo tmě

Břízy tu nejsou veselé
nejeden strom sám k zemi pad
všechno je řádně vomšelé
sám pokládám se za vývrat

I voda trochu rezavá
zatéká boudě pod krov
a s kým se tady oddává
na stromě lebka odpoví

• VOZROD •

Ta bouřka byla pořádná. Začala zrovna ve chvíli, kdy Rikí zabouchával dvířka vod malýho trampskýho sroubku uprostřed brdskéjch lesů. Ze smolnejch mraků lítaly tuzexový blesky, vzduch byl hustej vod deště a pak se jeden blesk zapíchl přímo někam pod Hřebeny. Po bouřce se tam musím mrknout, jestli něco nechytlo.

Za chvíli bylo po ní. Ale to už byla noc a tak rychle udělat vohěň, sušit, nakrmit se a pak všichni oddychovali u kytar.

Jenom já šel sám podívat se po směru toho nebezpečnýho blesku. A taky jo. Nahoře u hřebene vidim světlo. Šlapu, co nohy vydaj, blízko to nebylo. Konečně se oheň objevil asi 100 metrů ode mne na druhý straně lesní louky. Normální, lidmi připravenej vohěň, to se pozná. Ale to ticho? Vohníček zamrkal a já to vzal jako výzvu k návštěvě. "Ahoj, ahoj", povídal ten chlap. Vopíral se vo podivnou boudu, trochu podobnou pouťový střelnici, ale roubenou z klád, bez kol, ale s pultem. "Ahoj", odpovím mu já. V tom se v boudě rozsvítily petrolejky. Za pultem ležely a visely orig uesky, teletiny, sekerky, kanady, nože, štetsony, vopasky, pořádný boty, celtý, pily, fajfky - prostě všechno, co může pořádněj traper potřebovat a co nekopíte ani v Prioru.

"Vyber si rychle, už sem táhnou další", vozval se ten šklebící se chlap. Ve svý vyjevenosti jsem se zmob na votázku po ceně. Zašklebil se ještě víc: "Jo, je to drahý. Budeš pak muset vandrovat až do konce života. Během let to bude těžký, ale to je holt moje cena. Bereš?" "Beru."

A tak mám ještě dneska tu celtu kosočtverec a černej starej štetson. Na boudě se divili, kde sem to sebral a šli tam pak sami. Tenkrát přišlo pár lidí bez nákupu. Že prej nio nepotřebujou. No teď už ne. Nejezděj.

Tuhle sme zas seděli u tý malý boudy v brdskéjch lesích. Bylo nás míň. A všichni si najednou sundali vošoupaný klobouky a koukali na bouřkový mraky, jak se stahujou pomalu nad Hřebeny.

• NĚKAM, KDE JE HEZKY •

Tam někam, kde je hezky

mě můj vlák zaveze,

tam někam, kde je hezky

a kam zlej nevleze

kde umyli si špínu

z oken co vedou ven

a skvrna od benzínu

nepadne na můj sen.

Tam někde, kde je hezky

se z vlaku vylodím

a všechny starý stesky

pod kola pohodím

no třeba se i svlíknu,

vždyť na co je mi šat

když celej další život

chci jenom milovat.

Tam někde, kde je hezky

lidí mě pozdraví

a žádněj si nemyslí

že je to nezdravý,

po končetinách půjdu

stopem mě vezme pták

až tuhle cestu ujdou

chci v trávě poránit

Tam někde, kde je hezky

je slyšet ticho hrát

o růse můžeš zpívat

s básníky povídat,

tam někde, kde je hezky

a kam tě zavedu

mluvějí lidé česky

a vorěj po mechu ...

• POLICEJNÍ BLUES •

nad tramskými sroubky na Brdech, které byly zlikvidovány
výbuchy či vypálením za policejní a lesnické spolupráce,

Policejní blues se hraje

poslouchejte přátelé

pro trempy brdského kraje

policejní blues se hraje

poslední - a omšelé

Kusy trámů pod měsícem

zpívají zpívají

opálené borovice

vzývají vzývají

Tam kde naše sruby stály

jenom mrtvé z kamen tály

mlčí

Moje píseň teskně škučí

v lesních korunách

tramský národ vžtekle bručí

moje píseň teskně škučí

z pěstí vane strach

Policejní blues se hraje

poslouchejte přátelé

dělat peklo místo ráje

k tomu tohleto blues zraje

Pozítří je neděle

Kusy trámů pod měsícem

splývají splývají

opálené borovice

vzlykají vzlykají

Tam kde naše ohně hřály

nálože na počest králi

ničí

• MÁM PES •

Mám pes.

Ten pes je můj.

Někdy.

Pokud právě nevleští on mne.

Ten pes má jméno. Jméno podivné, u kterého jen málokdo ví proč. Proč má to jméno a nemůže mít jiné. Třeba Harýk nebo Puřta, jak mu chtějí říkat jiní.

Já mu říkám Máslo. Neboť Máslo jest jméno jeho. Na ulici nebo v lese: "Máslo, pojd sem!"

Lid žasne, málokdo ví, že ví. A pes, rasy podvratné, přiběží. Běží, až přiběží. Pokud se mu chce. Ale pozná, kdy musí.

Vlak. Jede. Kupé rychlíku, na sedadle já - tramp, pode mnou pes - tramp. Ajznbobáci povoláním, proto v rychlíku. Otevírají se dveře, vstupuje slečna: "Je tu volné místo?"

"Je."

Slečna usedá, Máslo startuje. Na nohy. Slečniny. Po kom ten pes proboha je? Slečna se bojí, uhýbá.

"Máslo fuj!"

Pes se dívá na mne, já na slečnu. Vysvětluji: "Slečna není fuj. Ale tohle nesmíš."

"Nekouše?" praví slečna.

"Kdepak. Ani nápad. Ten rovnou trhá..."

Slečna je hrdinka slečna se nebojí. Drbe psa za ušima, hladí ho po zádech. Máslo /neceloroční štěně/ se lísá a hraje si s její rukou. Olízne ji.

"Máslo, bezky si hraj a ty prsty potom přines..."

Slečna se diví jménu. Tedy jménu psa. Nosím u sebe text inspirovaný písně pro podobné případy. Vytahuji jej často. Pak vyprávím:

"A doma má blechu. Hádrou, když je vopravdickej. Takovouhle..."

Ne, neukazuji slečnám blechu. Jen její velikost.

A můj vandrovní pes Máslo pomalu uléhá. Mizí pod sedadlem. Usíná.

Má za sebou obvyklé toulky po lesích. Krásných, českých lesích.

Ne, není cvičenej, neaportuje, neběhá překážky, neskáče po hrdle, neseď na povel.

Není voják, je svobodnej pes. Zná pár kamarádskejch pokynů: pojd sem, fuj je to, nech. To stačí. Já mám rád svobodu. Dopřeju ji aspoň jemu. A přece nekouše, hraje si. Má štěstí - ještě nepoznal zlého člověka. I když už je mu skoro rok.

"Máslo vstávej, jsme doma. Nech slečnu, pojd."

A jdeme, bez řetězů, dva tuláci, dva.

Vstříc lepším zítřkům. Taky novému pracovnímu týdnu.

Jdeme.

A zpíváme si: "Narodilo se štěně, lidí se nebálo..."

00000
Eště je to s náma dobrý,
eště nám říkaj blázni
pitomci, cvoci, šílenci

Eště je to s náma dobrý
eště chodíme v dešti
a smčjeme se na plnou hubu
eště vnímáme poezii vokolo
eště milujem hvězdy hlavně proto
že jsou

Eště je to s náma dobrý
kupujem svejm dětem místo
plechovejch samopalů
a autíček
Krásný usměvavý gumový zvířátka
aby si hráli na lidi
a učíme je
rozdělat vohem v kamnech
místo branný výchovy

Eště je to s náma dobrý
jsme šílenci do
hudby toulání přírody lásky knih divadla
nebo úplně jinejch věcí

Eště je to s náma dobrý
nadšení blázni touhy znát

Eště je to s náma dobrý
máme spoustu divnejch nápadů

• KRÁLOVSTVÍ NEŘÁDŮ •

Ze jednoho kdysi řádu
vymysleli řadu řádů:

Řád za válku, řád za práci
řád za správnou asitaci
řád za řádně lesklou kliku
řád pro tvůrce trpaslíků
řád za filmy, řád pro silný,
řád za plány nedozírný
řád za kázeň - ba i bázeň
řád za správně teplou lázeň
řád dostal ten, kdo se hodí;

hromosvod že hromosvodí,
pila že prý řeže dříví
sadař že očesal slívy
ke na že daj teplou vodu
řád dal i vodovodu
za výbornej průtok vody
A něž vyjdou řády z módy
udělíme si je za to
že jsme zatím bez řádu.

Řád už tu má i to bláto.
Jsme v království neřádů!!!

Je to dobrý

s náma

Estě.

totiž

sme !!!

• EGOJA •

Sleduju zprávy z bojišť beze zbraní

kde jde o naše životy

Pro mnohé z vás je příliš velkou dení

řít také JÁ, kde dosud znělo Ty

Sleduju lidi, myslím na pelyněk

- tak hořká bývá samota

Přemýšlím, kdo jsme vlastně větší zvíře

já sobec- či vlast despota?

Projel jsem hodně jednosměrných tratí

a na poslední zalehnů

Co po mě zbude? Člověk- ten se ztratí.

Svět před ním hlavu nesehmul...

• RÁDIO •

Nejdřív sme tupě zírali, co to vlastně může bejt. Teda já a Pedrák. Stojíme nad tím stoupákem vod Dobříše na Kuchyňku, co je teď v zimě lepší, než hákej kapesní teplomet a rozhlížíme se po tom bílým okolí, jestli jako nezablídnem hákou zvěř, když se to tak blbě začervenalo na sněhu pod tím velikým bukem s turistickéjma značkama. Šáh sem teda pro tu krabici a hádáme se, jak dlouho tady může ležet, dyž před chvílí přestal padat sníh a nikde žádná stopa, pak sem to dal Pedrákovi a von s tím hák zakroutil. Byly totiž na tom kulíky. V bedně to zacvakalo, chvíle rachotu a vozvalo se z toho bendžo. "Dyk je to vobyčejnej tranďák", usoudíme. No vobyčejnej zrovna nebyl a najít ho teď a tady, to už bylo víc než divný. Zkoušíme něco chytit. Točíme s tím teda dál, a co slyšíme, to už nejsou vůbec žádný vobyčejný zprávy. No poslouchejte s námi:

"Vlny Brdy - žádnéj potlach se nekoná. V lesích právě přítomno 40 trampů, z toho 5 na Lucerně, 20 v polesí voznickém, 10 vižinském, 3 na Plešivci a 2 na Kuchyňce. Vlna Brněnská - potlach jeden, trampů 60, program výbornej. Vlna Hradecká - velká slezina v Orlických horách, vlna Krušný hory - pár lidí na Jewgntownu". A tak dál.

Prostě zprávy, ale čistě vandrácký. Vobčas se mezi tím vozvala háká tramská písnička, vypadalo to jako příměj přenos vod vohně, praskání dřeva a tak. Moc podivný rádio to bylo. Bavili sme se s tím asi půl hodiny - no a pak nám začaly křehnout prsty. Vono přece jenom těch deset pod nulou mohlo bejt, usárny taky nebyly nejlehčí a nám se zachtělo šlapat dál. Ale co s tou bedničkou? Máme to táhnout ssebou? Vandráci s rádiem, to je dost blbý, i když třeba s jediným tramským rádiem na světě. A tak sme to hodili na ten prázdněj flek pod bukem zpázky, nadhodili rance a táhli štreku směrem ke Komorsku. Do kroku se zpívala háká naše písnička, sice falešně, ale bez ampliónu, drátů a podobnejch vymožeností...

• A PŘECE SE TOČÍ •

řek kdysi jeden moudrej pán, těm
co to nechtěli slyšet
rozsvítil lampiony poznání a věřil ve svou věc
A PŘECE SE TOČÍ
bylo pro něj životním cílem
/jako pro jiné dům, syn, postavení/
měl Pravdu proti všem
My se dnes o něm učíme
a k tomu
Mluv pravdu, haj pravdu, hledej pravdu
/ je to vůbec možný?/
A PŘECE SE TOČÍ
včera mi prohledali usárnu
zítra nám bourají boudu
Měsíci, brácho, usměj se
jedeme k tobě blíž
sourozenci ohnivé vody, slunce, stromů, snů a podrážek bot
přátelé dýmu, lokálek, lidí
Měsíci brácho
dneska ti chtějí namluvit, žes středem světa
není to pravda, víš,
ale nech je, maj Moc
jako tenkrát
A PŘECE SE TOČÍ
Edison udělal žárovku
Brown raketu
mně se povedlo rozdělat oheň z mokrého dříví
Má větší cenu poezie než nafta?

V hustý mlze radiovejch vln ses proplet

Měsíci brácho

abys/jako už tisíciletí/ moh svítit

těm, kdo jdou nikam

Zlaté oči trampů vídají přes všechno

tři slunce, ptáky, podivnáky, mrtvý vlaky,

ubřečený sochy, rudou krev a bouři

Chodit, Vidět, Vědět

před nedávnem nám bylo fajn

taď to ještě jde

zejtra prej začnou bourat?

A PŘECE SE TOČÍ

• PROTIKÁHY •

Vážení soudruzi!

Musíme

Dosáhnout jsme

Moravanky!

Nesmířit se

s cizí ideologií

Fálit

Zavírat

Nepovolovat

Hospodařit

Cvičit armádu

Pevnej režim

Naši představitelé

Poslední sjezd

snaží se dosáhnout

v pevné spolupráci

dalších úkolů!

Čest...

Ahoj kamarádi

Kdo chce

Může poslouchat

folk, rock, jazz

Neblbněte

dyk sme všechny lidi

Zapalte společnej vohň

uzavřete kruh

Uvolněte myšlenky

Jídlo na jednu bromaču

Žít a smát se

Svobodu

Tačyhle Marko říká

Snad se někde sejdem

Udělalí jsme

my všichni

kus práce.

Ahoj...

• TULÁK

NADOSMRTI •

Tulák nevěrný všemu a všem

bez cíle bez mapy bez kotvy

věřící lidem a zoufalý z žen

bez touhy bojovat

bez víry v další snad

jedině ve smrti zahořívá...

- JAK JSEM POTKAL HOULY -

Povím vám tady vo něčem, co se mi tuhle stalo u nás doma, na Brdech. Věřit tomu nemusíte, to záleží na vás. Ale už poslouchejte:

Zas jsem si po delší době protahoval hřebenovku. Bylo to takový to počasí ani sněh, ani vedro, akorát tak na tyhle tůry. No a supím do kopce, byla to myslim Kuchyňka, a že si nahoře konečně sednu na ten obvyklej šutr, už jsem se nemoh dočkat. Jenže - neseď sem si. Zrovna na kopci, z druhý strany stezky, vidím přicházet podivnýho vandráka. Říkám podivnýho, ale nemyslim hned na zrůdy, to možná dělala ta moje blbá nálada z počasí. Šel proti mně, utahanej, uzdu trochu nakřivo a volá na mne Ahoj. Tak mu teda vodpovídám, du blíž a pořádně si ho prohlížím. Na nohou žlutý kanady, celkem nevobnošený, z těch mu přes nohavice hnědejch manšestráků lezly pdkolenky, vopasek s neznámým nápisem vozdobila čtverhranná krabice se záhadným vobsehem, přes hnědej svetr přehozencu zelenou bundu a na hlavě mu dřepěl černej stetson s malým vodznáčkem. A jak tak na něj koukám, voči mi zůstávaj stát na ksichtu - či spíš na něčem, co má pod nosem. Pan Jírotka kdysi v Saturninovi doporučil něco takovýho skrejvat pod kapesníkem, aby to nestrašilo lidi. No ale - s troškou fantazie se tomu dalo říkat začínající fousy.

Tak tenhle zjev se tu přede mnou rozhlíd, shodil usku se žebřadlem a rovnou si dřepnul na ten můj šutr. Usadím se proti němu, co taky jinýho mi zbejvá, žejo, první trampíř, kterýho sem potkal tuhle sobotu, aspoň si pokecáme. A kam jako že de. Vokázal před sebe a mumlal něco vo seníku. Já du zrovna votamtaď, žádněj tam nejní a tak. No, řeč se stočila na známý boudy a campy, kouřili jsme svý fajfky, povídali si a povídali, až se začlo stmívat. Hele, musíme jít, ne? Ale jo, von na to, spad ze šutru, nahodil uzdu a podává mi pracku se zalomeným palcem. Jak se tak k němu votáčím, vidím najedncu domovenku. Zkřížený sekýř, vohed a uprostřed jméno. Von zmerčil zas mou domovenku a asi sme v tý chvíli vypadali dost vyjeveně, jak si tak rnkáme a a vejráme jeden na druhýho. Až se z toho začal vozejvat Hejkal a to nám připomělo čas. Rychle sme si ty pracky podali a rozešli se každěj jinem.

Totíž - abyoh vám to vysvětlil. Na tý domovině bylo napsáno čitelně T. S. Houla - a ten přiblblej ksicht byl taky muj. Ale co, stejně sme si fajn pokecali.

• NAROZEN V ČECHÁCH •

Dnes je to sedmatřicet let .
co přišel jsem na tenhle svět
u silnice k západní hranici
plný kamionů a prachu
v době brigád a poprav a strachu

Narozen v Čechách

Věřili jsme školním výkladům
o imperialistech a Gagarinovi
učili se podle zářných příkladů
být Timurovci a sháněli k tomu Foglara
hráli si na Vinetua
a četli o vítězstvích spravedlnosti

Narozen v Čechách

Bylo nám asi tak šestnáct
a potkali jsme tanky na pražských mostech
my hloupí nevědomí viděli násilí
a Vinetů se šel zahrabat
aby jej neodstřelili

Tady někde v Čechách

Zůstala v nás ta doba jako nemoc
příliš nevyléčitelná
politické vtipy probleskovaly u ohňů
stejně jako pověsti o udáních
rozehnaných potlachách
a vyhnaných písničkářích

Narozených v Čechách

Dnes za nás mluví Springsteen

Jevtušenko

a Merta

Trampové se hádají o tramskost

kritici o Umění

Havlové o Spravedlnost

a politici o vlastní lži

Ti všichni

Narození v Čechách

Čekáme Spasitele

a on je kdesi v nás

Blanickým rytířům zpíváme ukolébavky

šeptem si sdělujeme co jinde probíhá rotačkami

přibývají nám léta a dupnem si jen na instalatéry

pro jistotu

Narození v Čechách

Paneláky v nejistotě Co bude zítra

poslouchají Svobodnou Evropu i Aktuality

a já ve svých sedmatřiceti

se učím od mladších rockové nesmiřitelnosti

protože trampaká přímost

i folková upřímnost

to prohrávají na celých čarách

Narozeny v Čechách

Nechtěl jsem bojovat ale žít

s hudbou knihami touhami poezií

Jenomže

v životě je to Vocaď pocaď

a Bez peněz do života nelez

Začínat znovu.

a znovu

Znovu?

Aby se další nebáli

narodit se v Čechách??!!

• VOLBY •

to urny padající listky

- tajné hlasování-

Tady se demokracie

nepřehání.

Jednomyslně zvolený

přehlíží stráž

Rány tu v zeleni,

nehleďš

Zvolen byl lístek

březový.

Komu chce vládnout?

Nepoví.

Poprvé na vojenskejoh Brdech. Dost sem se bál, pokuty tu prej nejsou malý a tak radši courám podle cesty lesem - nebo spíš prá- lesem? - než se vobjevil přede mnou nejvyšší kopec. - Tok. Kouká na celý Brdy z vejšky, jenže se na něj málokdo dostane. Ještě tak veverka nebo divočák. Vobklepujou ho totiž právě zelený uniformy.

No a tak stojím pod Tokem a hledám flek na camp, kde by mě nikdo nenašel, když sem poprvé zaslech hlasy. Schovám se - ale hlasy se neblíže, jdou pořád z jednoho místa. Připlížím se blíž, ne? Za chvílku ležím u stromu na kraji mřásvý paseky a přede mnou se odehrává tak nezvyklý divadlo, že se nemůžu hnout z fleku. Zkuste poslouchat chvíli se mnou:

"Generále" - to promluvil velikej jelen, "jako předseda soudu ti kladu první otázku: Proč jste vůbec zabrali naše lesy pro svoje hnusný účely?" Teprv teď jsem si všim malýho chlapička, co stál před púlkruhem zvířat a příšer. Tak nějak vystrašeně...

"Ale to já přece - to já ne, to ti přede mnou!"

"Jenže vy je následujete!" zařval soudce. "Vy střílíte do nás ve dne v noci z kanonů, nedáte nám klid. Už 50 let se to táhne, vyprávěl dědek. Co ty na to?"

"Já sám přece... Já nemůžu..."

"Ty nechceš," promluvil Hejkal, "ty z toho máš prachy a zábavu, učit zabíjet. Co je tobě po tom, že mne nejní za dělama slyšet?"

"Ale za to já..."

"Nemůžu, to už jsme slyšeli." Poprvé se vozval nenápadnej tramp v kruhu soudců. "Ty jenom pokračuješ v tom, co začali jiní, viď. Tys nám sem zakázal vstup, co ty víš vo lesním tichu a romantice. Ty vidíš romantiku ve zteči nebo raketovém útoku, my zas v klidu u vohně s kýmkoliv, kdo je dobrej. Ne, ty sám za to vopravdu nemůžeš, je vás trochu víc. Vy zavíráte naše kamarády v kasárnách, vy je nutíte dělat to, co se přičí zdravému rozumu. Vás všechny předvoláme k tomuhle soudu, a nejen tady na Brdech. Tohle je začátek. A věř, generále, až vy nebudete, až budou v tomhle lese hořet vohně bez hrozby pokut, pak bude všem lidem a zvěři fajn. Co jsou podzimní myslivecký hony proti jedněm střelbám pro tvý potěšení? Tohle ti nemůžem darovat!"

"To... to... snad nemyslíte vážně! Musíme přece ovičit pro vaši ochranu! Musíme střílet, abychom nebyli zastřeleni..."

"Vás by měli zastřelit! Vás generály, dokud vy budete, nebude klid v těchhle lesích!" To promluvil starej lišák. "Ale ať rozhodne"

soudce!" Všichni ztichli. Obrovské jelen, král lesů, obhlídnul soud. Generál se už nebránil, nemohl.

"Bylo řečeno, bylo odsouzeno. Jak my, zvěř, tak naši přátelé, brdská strašidla a trampové, všichni se shodli - vinen. Vinen za zničený lesy, svobodu. Vinen jako všichni vojenští pohlaváři, VINEN!"

Generál se zmoh jenom na slabý "Ne, ne, ne." Ale to už se soudce rozběhl, nabod jej na své paroží, shodil na zem, zadupal, znova došel, bodil hlavou - a generál, značně změněný a mrtvej přistál přede soudem. Pohlídnul na paseku - nikdo. Tak sem se zvedl, otočil a šel pryč. Pokuty se už nebojím, je mi fajn a těším se na příští soud. Ten tramp v porotě mi byl totiž sakramentsky podobnej....

/ Poslední báseň nalezená v Houlově bloku 11. 12. 1989.../

Je možná škoda, že se nedožiju
je možná dobře, že to nevidím
- na novou vládu nový pivo piju
ač nevěřím, stejně se nestydím.

Můj vlak mně odvez dál než prognostici
má noc je delší nežli století.
Tuším, že stejně vstanou noví bojovníci
uvidí dál a skončí prokletí.

Buřiči byli, jsou a taky budou
a není režim, co je uznává.
Vyznávám krev. Tu pravou, žhavou, rudou
- jenomže Čech vždy Čecha udával.

Orwell a Lenin, Marx nebo Havel
všichni to myslí s námi náramně
Merta, Bach Mozart nebo Maurice Ravel
vždy v televizi skončí neslavně

Tahle zem byla, je a snad i bude
i když se lidi na ní střídají
Brdy i Tatry, bohaté i chudé
Haškovi Bretschneiderové věčně /?/ hlídají.

Má duše zemřela,

Je pravda, že mám v krvi
trochu alkoholu
a že jsem / možná / trochu opilý
- však nevěřte, to není násilí
to v méj duši je jen trochu bolu

Možná se ledaskdo z vás ptá, proč jsem to udělal, a právě teď, kdy je určitá naděje na ledacos. Pokusím se odpovědět, i když vám to samozřejmě nebude stačit - ale snad vám to leckteré věci vysvětlí. Mám za to, že jsem na tomhle světě udělal vše, na co stačí moje schopnosti, na co mám. Zažil jsem krásnej trampskej život, ale dnes už mi to nestačí, je to stejný stereotyp jako vše ostatní.

Snažil jsem se trochu organizovat kulturní dění, dnes už k tomu ale nemám nejen možnost, ale ani chuť - nenalézám ani tady už voelku žádné překvapení, něco nového, všechno mi připadá, že to znám, nedokážu se nadchnout. Je to vlastně taková určitá duševní přestárlost. Nemám vlastně kde bydlet - tenhle "podnájem" u bývalý ženy není řešením, musel jsem odtud odvézt i jeňoho z mála tvorů, které jsem měl ještě rád - psa Másla. Necítím se tu doma, nemám kam jít a i kdybych nakrásně někde dostal byt - nemám na něj peníze.

V poslední době jsem jich možná dost rozházel - řeknete. Ano. Jenže jsem nejdříve musel vyprodat sám sebe - všechny své desky, téměř dvacetiletou sbírku, a i ty nejlepší a nejmilejší knížky. I když ty skutečně nejmilejší jsem prodat nedokázal - ty jsem vám rozdál. Proč jsem prodával?

Tenhle konec jsem si naplánoval velmi ochladnokrevně se vším všudy už téměř před rokem - v únoru. Vlastně prvním popudem byl loňský osamělý Štědrý večer v lesích v dešti, ale pak se přidávaly další podněty, až jsem došel k názoru, že to je vlastně jediné možné a správné řešení, pokud nechci na tomto světě už jen přežívat a dožívat stylem chození do práce, kde pracuju s vlastním udavačem a dělám práci, kterou moc rád nemám, stylem šetření každýho halíře, abych se vůbec najedl, stylem otráveného člověka vším.

Proto jsem vyprodal - abych aspoň ten půlrok žil podle chutí, ne podle počítání korun. Podařilo se, nestěžuju si.

V posledních letech jsem psal články o muzice - a zjistil, že ani tady se nemohu prosadit, protože na to prostě nemám. A špatně to dělat nechci. Zkoušel jsem i prózu a poezii, dnes se mi skoro nic z toho nelíbí, je to neumělý, špatný. Dal jsem do kupy několik sbírek cizích písňových textů, což sice považuju za nejdůležitější práci svého života vůbec - ale i to unaví. Ty nejlepší jsem snad udělal, do dalších nemám chuť ani sílu.

Děti - ano jistě, mám kluky velice rád, jenže v poslední době jsou už víc cizí než mí. Ale třeba je to tak dobře.

Ženy - už od jara jsem žádnou neměl, se žádnou jsem se nemiloval. Tělesnou potřebu jsem ukájel ručně - onanií. Nerad, ale asi už nedokážu najít, i když jsem to mnohokrát zkoušel, včetně inzerátů. Jsem příliš velkej sobec, nepřizpůsobivej, a neznám ženu, která by se mnou mohla žít. Poznaly to všechny ty, které se se mnou včas rozešly, včetně mé největší lásky - Cipájze. O práci jsem tu už psal - jsem velice nešikovnej a jinej už nebudu. K čemu se tedy hodím? K opisování cizích věcí na stroji - možná. Ale i ty teď snad už budou vyňázet tiskem. Co tedy, tady? Co se mnou? Co se sebou?

Ještě k něčemu se vám přiznám, co jsem nikdy nikomu neřikal.

Věřím v boha. Bez kostela, bez náboženství, sám v sobě svou vírou a ranní modlitbou v duchu. Srovnal jsem se se vším a tedy i s ním. Představa konce a cítím vše v souladu. Je to lehké pro mě, jsem šťasten a rád, že jsem to dokázal!

Žil jsem těch několik měsíců dost naplno a dělal podle chuti téměř vše, co mne napadlo. Krásné vandry, divadla, koncerty, básničky. Se snahou dokončit vše započaté. S úsměvem a vědomím konce. Bylo mi letos možná nejlíp za celý život - žil jsem bez starosti o budoucnost. Když jsem byl s tím vším mezi vámi pořád úplně sám.

Vzávěti mezi vás rozděluji zbytek svých věcí. Jestli na někoho nevybylo, nebo by si vybral něco jinýho - stačí přece domluva mezi vámi navzájem. Budu tomu rád, ať vám ty věci slouží.

Mějte se tu hezky, nacházejte, jako jsem nacházel já. Jsem na konci. Zapijte mne, zahrajte mi, zazpívejte mi.

A dík za všechno.

Složitě.

Dokud máte proč.

Já už své proč dožil.

Stanislav Zárýbnický - Houla

1870
1871
1872
1873
1874
1875
1876
1877
1878
1879
1880
1881
1882
1883
1884
1885
1886
1887
1888
1889
1890
1891
1892
1893
1894
1895
1896
1897
1898
1899
1900

1901
1902
1903
1904
1905
1906
1907
1908
1909
1910
1911
1912
1913
1914
1915
1916
1917
1918
1919
1920
1921
1922
1923
1924
1925
1926
1927
1928
1929
1930
1931
1932
1933
1934
1935
1936
1937
1938
1939
1940
1941
1942
1943
1944
1945
1946
1947
1948
1949
1950
1951
1952
1953
1954
1955
1956
1957
1958
1959
1960
1961
1962
1963
1964
1965
1966
1967
1968
1969
1970
1971
1972
1973
1974
1975
1976
1977
1978
1979
1980
1981
1982
1983
1984
1985
1986
1987
1988
1989
1990
1991
1992
1993
1994
1995
1996
1997
1998
1999
2000

2001
2002
2003
2004
2005
2006
2007
2008
2009
2010
2011
2012
2013
2014
2015
2016
2017
2018
2019
2020
2021
2022
2023
2024
2025
2026
2027
2028
2029
2030
2031
2032
2033
2034
2035
2036
2037
2038
2039
2040
2041
2042
2043
2044
2045
2046
2047
2048
2049
2050
2051
2052
2053
2054
2055
2056
2057
2058
2059
2060
2061
2062
2063
2064
2065
2066
2067
2068
2069
2070
2071
2072
2073
2074
2075
2076
2077
2078
2079
2080
2081
2082
2083
2084
2085
2086
2087
2088
2089
2090
2091
2092
2093
2094
2095
2096
2097
2098
2099
2100

ADRESA REDAKCE :

KLUB MAXIMALISTŮ

POŠTOVNÍ SCHRÁNKA č. 67

280 02 KOLÍN

Vydává Klub Maximalistů Kolín
Odpovědný redaktor: Karel Čížek
Povoleno odborem kultury ONV Kolín
Povolovací číslo: 0320403389
Náklad 100 výtisků